

nõus korda saata. Kui magaja homikul nimese peaga ülesärkas nägi ta ehmatates, et pääw juba noores lõunes oli. Ta süda oli hirmsas waewas, ilma et aru oleks saanud, mis pärast. Ta hüüdis ja otsis Juuliat, teda ei olnud kusagil. Silmapilgul kahmis ta riided ümber ja ruttas mere ääre, kuhu eile laew oli jäänud. Aga mis see on? Kui ta sadama ja laewa ligemale saab, näab ta just laewa kohal, mere kaldal üht imelikku risti moodi posti, mis ta eile mitte ei olnud näinud. Tulsurwa südamega ruttab ta ligemale. Ja mis ta näab? Kes jõuab seda ehmatust ja südame walu ülesrääkida, mis orjadepidaja hingest, kui tuline oda läbi läis! Ta karjatas lord waljuste ja kullus minestand mere liiwa sisse otseti maha. Mis teda siis nii hirmsaste ehmatas? — Kuri ja salalik saarewalitseja oli selle wihaga, et Juuliat osta ei saanud, teda just sadama tee-ääre liiwase mere kaldale lasti risti püa. Ja just, kui ta armas peremees sinna jõudis ja silmad üles ta poole lõi, kus ta kätest ja jalgest naeldega läbi löödud werise ristipuu külges rippus, waatas suria weel lord alla oma peremehe peale — ja heitis hinge. — Mina ei tea, kui lüua orjadepidaja seal risti all toledal paigal minestand maas oli, aga kui ta ülesärkas, läks ta hirmsa südame waluga laewa

peale, lastis omad laewamehed Juulia surmukeha risti pealt maha wõtta ja laewa peale landa. Et ta toleda saarewalitseja wäe wastu midagi ei wõinud, läks ta koju tagasi, kus ta Juulia lastis maha-matta. Eluotsani aga waewas teda südameetunnistus, et tema joowastuse süü läbi waene tütarlaps hirmsa surma ohwriks oli saanud. Sest oleks ta targem olnud, siis ehk oleks ta sest kurjast nõuust aru saanud ja seda weel keeldu wõinud.

Jah, mis kõik liiajoomise läbi ei ole sündinud ja weel ei sünni? — Aga kes hoolib sest?! — —

Jõulu õhtul.

üts mõistatone.

Kaugel wõeral maal, keset paksu metsa, järwe kaldal seisis üks suur jahiloss, mis suurtest raiutud liiwidest oli ehitatud, hiilgawa wägi katusega, mis „jahilossiks“ kutsuti. Koskis ei elanud muul ajal keegi, kuid lord ehk kaks aastat, tuli pärisäärna teisest lossist hutga mõisnikude nende pronade ja teendritega sinna mõnede pääwaks jahti pidama ja prassima. Wana saadan ise oli seal maja kaitseja, teda seal härva ja pronu wõerastega ees, teendrid